

Matt

KELLY COLLINS

Matt

WILDE LOVE SERIE

Matt
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Kelly Collins
Vertaling: Jacodine van de Velde
Oorspronkelijke titel: *Betting On Her*

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave februari 2022
NUR 343
ISBN 9789403651415

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor alle vrouwen die in contact willen
staan met hun innerlijke feeks.*

Katya

HOOFDSTUK 1

Vanaf het balkon van de eerste verdieping keek ik naar de tuinen onder me. Rode en gele rozen, die in volle bloei stonden, parfumeerden de lucht met zoetheid en smart. Mijn moeder hield van haar rozen. Ze hield zo veel van ze, dat ze van exact deze plek in ze was gedoken. Wanneer ik mijn ogen sloot, kon ik haar levenloze lichaam nog altijd te midden van hun schoonheid zien liggen.

Mijn vaders Italiaanse schoenen klikten op de tegelvloer van de begane grond en het geluid echode door de grote hal. De massieve voordeur viel achter hem in het slot. Een Russische stortvloed aan woorden spoot uit zijn mond als een dam die brak door de storm. Hij had er geen idee van dat de storm nog maar net op komst was. Ik was een storm in opkomst en mijn woede en mijn pijn kolkten om me heen als een orkaan, als windkracht drie die uitgroeide tot een verwoestende windkracht vijf.

Ik rende de kamer uit die me was verboden binnen te gaan sinds mijn moeder zeventien jaar geleden overleed. Pas recent had ik de sleutel gevonden, verstopt in de grond van een plant vlak bij haar kamer. Onze huishoudster staarde me op een dag recht aan terwijl ze hem in de aarde stopte.

‘Je vader wil je niet in haar kamer hebben.’ Ze keek over haar

schouder om zich ervan te verzekeren dat er niemand keek of meeluisterde. 'Ik vind dat een kind niet bij haar moeder - dood dan wel levend - vandaan gehouden mag worden en deze kamer is alles wat er van haar over is.' Ze bracht haar vinger naar haar lippen in een stil 'sshht'.

Met mijn schoenen in mijn hand sloop ik op mijn tenen door de gang. Ik had nog maar nauwelijks mijn slaapkamerdeur bereikt toen mijn vader bulderde: 'Katya, kom je toekomstige echtgenoot ontmoeten.'

'Ik kom eraan,' riep ik met mijn liefste stem terwijl ik mijn hakken aantrok en een mes rond mijn dijbeen bevestigde.

Als het aan mij lag, zou Sergei Volkov nooit mijn echtgenoot worden. Zijn reputatie was hem vooruitgesnelde. Naar verluid was hij knap maar dodelijk, het soort man waar niemand licht over dacht. Waarom mijn vader hem had gekozen, geen idee. Misschien had hij dat ook helemaal niet, maar had de Russische maffia dat voor Yuri bepaald. Hoewel mijn vader de zaken in Las Vegas runde, runde de Bratva hem.

Was Sergei mijn straf omdat ik Alex Wilde niet aan het altaar had gekregen? Iets zei me dat de straf niet voor mij was bedoeld, maar voor mijn vader. Uiteindelijk zou ik echter degene zijn die de prijs voor zijn fouten zou betalen. Ik was een meisje en was van geen enkele waarde, behalve als ruilmiddel. Aan de pokertafel zou ik de honderd dollar chip zijn. Mijn waarde was beperkt, tenzij ik uitgespeeld kon worden om de kans op winst op de lange termijn te vergroten.

Er was geen twijfel over mogelijk dat het vaderland Sergei had gestuurd, wat betekende dat de Russische Broederschap – de Bratva – niet blij was met de manier waarop mijn vader de boel in de stad der zonden runde. Voeg daar de dood van Dima, zijn rechterhand, aan toe en mijn broer die in de gevangenis zat. Dat schetste geen plaatje van een man die capabel was ook maar iets te

runnen.

Sergei was naar Las Vegas gekomen om te gokken en ik was de eerste inzet. Mijn vader had me opgeofferd als een complementaire - gratis - kamer in een vooraanstaand casino.

Mijn stiletto's klikten over de marmeren vloer. Ik waagde het een blik over de ijzeren reling te werpen om te zien of mijn toekomstige eigenaar te zien was. Daar stond hij, niet minder dan één meter tachtig lang, met schouders zo breed dat hij zijwaarts gelopen moet hebben om de deur door te kunnen. Ik was blij dat ik een moment had om hem in me op te nemen zonder dat iemand het merkte. Ik sloeg alles wat me opviel in me op. Als Shrek en Dwayne Johnsons samen een baby zouden krijgen, zou hij er vast en zeker uitzien zoals Sergei. Shreks bouw, Dwayne's uiterlijk. Hoewel ik van grote, imposante mannen hield, joeg deze kerel me de stuipen op het lijf. Helemaal in het zwart gekleed, van zijn perfect gestreken overhemd tot zijn puntige leren schoenen, was hij het toonbeeld van een schurk.

Ik herkende kwaadaardig als ik het zag. Het schulde altijd in de ogen. Ogen waarin geen leven te bekennen was. Geen vreugde. Waarin nooit een gram medeleven te bekennen was. Ik had bijna vijfentwintig jaar onder de macht en controle van mijn vader geleefd en nu zouden de teugels worden overgedragen aan een man die bekend stond om zijn wreedheid.

Toen mijn moeder nog leefde, was alles anders. Haar liefde verzachtte ons harde leven. Zij was een en al zonneshijn en geluk en vreugde, maar gedurende de afgelopen zeventien jaar had ik in de schaduw van de duisternis geleefd. Ik haatte mijn moeder net zozeer als dat ik van hier hield vanwege wat ze had gedaan. Ik had nooit begrepen hoe een vrouw met twee kinderen zo egoïstisch kon zijn om zichzelf van het leven te beroven en ons hier achter te laten, aan ons lot overgelaten. Nu begreep ik het. De dood was het minste van twee kwaden. Mijn trillende hand greep de

smeedijzeren reling beet toen ik de trap afdaalde. Mijn innerlijke kind huilde om het leven dat ik had kunnen hebben en het leven dat ik zou moeten leiden.

Ik was halverwege de trap toen Sergei zijn hoofd optilde. Zijn ijskoude uitdrukking verraadde niets. Zijn onyxkleurige ogen namen me van top tot teen in zich op, alsof hij de inventaris in zich opnam.

Onderaan de trap bleef ik staan en wachtte tot ik formeel werd voorgesteld. Mijn vader liep naar me toe. Met zijn hand op mijn rug duwde hij me naar voren. Ik struikelde op mijn tien centimeter hoge hakken en zou op de onbuigzame vloer zijn gevallen als Sergei mijn elleboog niet had beetgepakt om me overeind te houden.

‘Dit is Katya, je verloofde.’ De woorden klonken ruw, als het dolle geblaf van een hond.

Ik wilde tegen Sergei zeggen dat als hij zich nu omdraaide en zou vertrekken, hij een huwelijk kon vermijden, maar ik wist dat de man die voor me stond hier niet voor mij was. Ik keek om me heen door het huis, of eigenlijk een villa. Meer dan drie-en-een-half duizend vierkante meter aan pretentieuze luxe. Nee, dit was waarvoor Sergei hier was. Ik was simpelweg de prijs voor de toegang.

Hij leunde naar voren en kuste mijn wang. ‘*Ti takaya krasivaya.*’

‘Dank je.’ Hoewel zijn woorden zeiden dat ik beeldschoon was, verwarmde niets ervan het ijs in zijn ogen.

‘In mijn huis spreken we Russisch,’ waarschuwde mijn vader me.

Sergei sloeg zijn arm om mijn schouders en trok me aan zijn zijde. ‘Mijn toekomstige vrouw doet er goed aan Engels te spreken. We zijn tenslotte in Amerika, niet dan?’ Hij keek naar mijn vader. ‘Yuri, jij kunt spreken wat je wilt, maar Katya en ik zullen in het Engels communiceren.’

Als ik niet zo bang was geweest voor een klap in mijn gezicht zou ik gelachen hebben. Dit was een man die kwam om mijn vaders

rechterhand te worden, maar hij gedroeg zich alsof hij de koning was en mijn vader slechts een pion.

In perfect Engels zei mijn verloofde: ‘Laten we nader kennis met elkaar maken.’ Hij keerde zich van mijn vader af en leidde me de deur uit. Ik wachtte tot mijn vader iets zou zeggen over Sergeis disrespect. We hadden nog geen toestemming gekregen om te vertrekken, maar slechts stilte volgde ons.

Zodra we eenmaal van de trap af waren en veilig op het pad liepen dat leidde naar het zwembad en de tuinen, vroeg ik: ‘Denk je dat het slim is hem op stang te jagen?’

‘Wat betekent “op stang jagen”?’

‘Dat je wellicht mijn vader beter niet kan uitdagen. Hij is geen aardige man.’

Sergei lachte. ‘Denk je dat ik dat wel ben?’ Hij trok een wenkbrauw op, een perfect verzorgde wenkbrauw. Vreemd voor een man die waarschijnlijk kleine kinderen als ontbijt at en tieners verslond bij zijn lunch. ‘Ik ben niet hier om bevriend met je vader te raken.’

‘Je zult voor hem werken.’

‘We zullen zien.’ Sergei grinnikte. Het was een warm, rollend geluid dat op ieder ander moment geruststellend zou zijn geweest, maar dat was het niet. Sergei had een geheime agenda. Hij was met een bepaalde reden naar Amerika gekomen, maar dat was niet om met mij te trouwen. ‘Laat me nu ons huis zien.’

De manier waarop hij ‘ons huis’ zei, bevestigde dat Sergei nooit iemands rechterhand zou zijn.

We liepen door de tuinen naar het tuinhuis bij het zwembad. Mijn Manolo’s mochten er fantastisch uitzien aan mijn voeten, ze waren niet ontworpen voor lange wandelingen. Het waren schoenen om in te zitten. Het soort dat meisjes droegen om haar voeten naast zich te plaatsen, zodat de split in haar jurk alle aandacht van de neuk-me hakken naar haar dijhoge kousen trok.

We namen plaats aan de tafel onder de parasol en dat was

precies wat ik deed. Ik verschoof de zoom van mijn paarse jurk, maar Sergeis blik verliet mijn gezicht geen moment. Hoewel de zijwaartse split een enorme hoeveelheid huid toonde, leek hij het niet te merken of er geïnteresseerd in te zijn. Nope, Sergei had geen enkele interesse in me.

Ik had er geen behoefte aan met de man te trouwen, maar ik wilde wel dat hij me wilde. De kunst van verleiding was mijn enige superkracht. Als ik ervoor kon zorgen dat Sergei me wilde, had ik op z'n minst enige controle in mijn huwelijk. Zo niet, dan kon ik net zo goed direct van het balkon springen.

'Ik geloof dat eerlijkheid het beste pad is in een huwelijk, jij niet?' vroeg hij.

Terwijl mijn hoofd knikte, lachte ik vanbinnen. Eerlijkheid werd je dood, maar dat gold ook voor liegen. Er was geen juist antwoord. Je kon alleen een keuze maken voor het enige verschil. Eerlijkheid zou eerder je dood worden. Liegen was als een giftig insect dat bleef bijten tot zijn gif zo diep in je zat dat je er nooit van zou genezen.

Laat je rechterhand nooit weten wat je linkerhand aan het doen is, zei mijn moeder altijd. Met mijn vader samenleven had haar in een geofende leugenaar veranderd. Wie had kunnen denken dat toen ze lachend mijn achtste verjaardagsfeest aan het organiseren was, ze haar eigen dood plande?

Als Sergei eerlijkheid wilde, zou ik het hem geven; dan zou mijn ellende tenminste snel voorbij zijn als hij met zijn handen naar me reikte en mijn nek brak.

Ik ging kaarsrecht overeind zitten en rechtte mijn schouders. Ik was een Petrenko en hoewel dat niet veel over mijn integriteit zei, zei het heel veel over mijn kracht. Een meisje kon niet al te lang bij een duivel wonen zonder sterk te worden. 'Ik wil niet met je trouwen.'

Hij bracht zijn hand omhoog en ik zette me schrap voor de

klap, maar in plaats daarvan vouwde hij een hand om mijn wang en glimlachte naar me. 'Ik ook niet met jou.' Zijn blik gleed over mijn lijf. 'Je bent aantrekkelijk, maar niet mijn type.'

'Waarom zou je dan met me trouwen?'

Hij liet zijn hand vallen en leunde achterover in zijn stoel. Hij leek volkomen zorgeloos. 'Het brengt me dichterbij de hoofdprijs.'

Voor me lag een uitgestrekt landgoed. Een zwembad dat niet zou misstaan in een resort, inclusief waterval. Het was over de top. Voeg er een parkeerwacht en een portier aan toe en niemand zou kunnen beweren dat dit geen vijfsterrenhotel was. We hadden een complete staf die overal voor zorgde, van een knul die het gras maaide tot een chef-kok.

'Je wilt dit?' Ik wees naar het zwembad, de tuinen en het huis. Er kringelde rook bij het terras van de master suite omhoog. Het was uitgesloten dat Yuri Petrenko ons niet in de gaten hield. 'Je zult hem eerst moeten vermoorden.'

Sergei stond op en bood me zijn hand. 'Misschien. Ik hou mijn opties open.' Hij keerde zijn rug naar mijn vader en boog voorover alsof hij me ging kussen, maar dat deed hij niet. 'Het zou verstandig zijn als jij hetzelfde deed.'

Liefde, haat en loyaliteit streden in me. Ging ik tegen mijn vader zeggen dat Sergei hem wellicht zou vermoorden? Verdiende hij een waarschuwing? Vincent Wilde had er geen gekregen voordat hij vlak buiten het Old Money Casino op het trottoir was doodgeschoten. Dat was waar deze puinzooi mee was begonnen. Mijn vader kon niet tevreden zijn met wat hij had. Hij wilde meer en dat joeg hij na zonder over de consequenties na te denken.

Gedachten aan Old Money brachten herinneringen aan Matt in me boven. Hij was de eerste man die me zonder enige verwachting hielp. Eerdaags zou ik hem de waarheid moeten vertellen. Hij had drie jaar in de gevangenis doorgebracht door mijn toedoen.

'Waar zat je met je gedachten, kleintje?' Sergei streek een

haarlok uit mijn gezicht. Grappig dat zijn zachte aanraking mijn schedel ongetwijfeld met een enkele kneep zou kunnen vermorzelen.

‘Ik zat me af te vragen hoe mijn leven eruit zal gaan zien. Wat er van me wordt verwacht in dit huwelijk.’

We liepen naar het huis. ‘Je zult me een zoon schenken. Daarna maakt het me niet uit wat je doet. Als je maar discreet bent.’

Zijn woorden stopten me. ‘Je zou me een minnaar toestaan?’

‘Geef me wat ik wil en ik geef jou de wereld.’

‘Wat als ik je hart zou willen?’ Dat deed ik niet. Ik zou nooit van een man als Sergei kunnen houden. Zijn focus lag op geld en macht. Liefde was als een eenhoorn. Iedereen was ernaar op zoek, maar het bleef vaak ongrijpbaar.

‘De enige manier waarop je mijn hart zult krijgen, is door het eruit te snijden met dat mes dat je aan je dijbeen hebt bevestigd.’

Ik liet mijn hand over de rok van mijn jurk glijden. ‘Hoe wist je dat?’

‘Het was een gok, maar het bevalt me.’

Beviel het hem dat ik mezelf beschermde of dat ik het gevoel had dat dat nodig was? ‘Ik vertrouw niet snel mensen.’

‘Dat is maar goed ook.’ Hij drukte zijn lippen op mijn voorhoofd. ‘Vertrouw niemand.’

‘Zelfs jou niet?’

‘Vooral mij niet.’

Ik kon niet beweren dat hij me niet had gewaarschuwd. Sergei Volkov was duidelijk over zijn bedoelingen. Hij kwam hier om te winnen. Wanneer het allemaal achter de rug was, zou hij alles hebben. Dit huis, de Petrenko-zaken en mij.

Er was niets wat ik aan dat alles kon veranderen, behalve van het balkon af duiken, maar ik was mijn moeder niet en ik weigerde zo zwak te zijn dat ik een man voor me liet beslissen. Er moest een uitweg zijn en die zou ik zien te vinden, al was dat het laatste wat

ik deed.

Op de kasseien onder mijn vaders balkon wendde Sergei zich tot me. ‘We werken de details later uit, maar laten we het voor nu met een kus bezegelen.’

Angst schoot door me heen. Hoe ik dacht dat ik een huwelijk met een man die ze de Stier noemden zou kunnen doorstaan, geen idee. Toen ik opkeek en zag dat mijn vader met haat in zijn ogen naar ons staaarde, besloot ik hem de show te geven die hij verwachtte. Hij had deze situatie gecreëerd en we zouden allebei met de consequenties moeten leven. Er was een duivel die ik kende op het balkon en een duivel met wie ik zou moeten trouwen. Op dit moment had ik geen idee welke van de twee erger was.

Sergeis plette zijn lippen tegen de mijne. Deze kus was helemaal verkeerd. Er was geen passie. Er was geen verlangen, maar ik fakete het, want dat was waar ik goed in was. Ik opende mijn mond voor hem. Toen zijn tong de mijne raakte, onderdrukte ik de gal die in mijn strot opkwam. Mijn ogen vielen dicht en ik stelde me Matt Wilde voor. Dit werd onze eerste gepassioneerde ontmoeting en hij was er niet eens bij aanwezig. Terwijl ik mijn handen over de rug van mijn verloofde naar zijn stekeltjeskapsel liet gaan, vroeg ik me af of hij wist dat ik in mijn hoofd niet hém kuste. Sergeis lippen waren slechts voor gebruik. In mijn hoofd en in mijn hart was Matt bij me.

Matt

HOOFDSTUK 2

*J*e kunt de man uit de maffia halen, maar uiteindelijk zal hij altijd een maffioso blijven. Zittend in mijn vaders leren stoel keek ik door zijn kantoor, mijn kantoor, en vroeg me af of ik ooit in staat zou zijn legaal zaken te doen.

Vincent Wilde was een klootzak. Hij sloeg zijn kinderen, mishandelde zijn vrouw en nam wat hij wilde, wanneer hij het wilde. Dat maakte hem in de ogen van iedereen een slechte man. Hij was mijn vader en dat gaf hem enige speelruimte in mijn ogen. Zonder hem zou ik niet hier in deze stoel zitten en een multi-miljoenenhotel en casino leiden.

Liefde en respect waren twee andere zaken. Ik hield niet van mijn vader, maar hij had mijn respect geëist. Hoe moest ik in godsnaam zijn moord door de vingers zien? Ons was geleerd dat op iedere actie een reactie volgde. Iedere beslissing had een consequentie. Iemand moest boeten voor de moord op mijn vader. Ik wreef over het litteken vlak onder mijn rechterribbenkast. Het zou een constante herinnering zijn aan hoe Yuri Petrenko te veel macht had uitgeoefend.

Ik schoof onderuit in de zacht lederen cocon en keek naar de monitors aan de muur. Vijftien schermen die iedere paar minuten veranderden van goktafels naar gokkasten naar de bars, clubs en

restaurants in Old Money Casino.

Een zacht kloppje op de deur trok mijn aandacht.

‘Binnen.’ Ik ging rechtop zitten, rechtte mijn stropdas en streek de revers van mijn nieuwe jasje glad. Ik was ver gekomen in een paar weken tijd. Weg waren de oranje gevangenisoveralls en het ziekenhuisgewaad waarin je mijn reet kon zien. In plaats daarvan droeg ik nu een op maat gemaakt pak.

‘Ik ga naar beneden, naar de koffiezaak in de lobby. Wil jij ook iets?’ vroeg mevrouw Price.

‘Verras me maar.’ Ik had in geen jaren een fatsoenlijk kop koffie gedronken.

‘Niets voor je meenemen zou pas een verrassing zijn,’ plaagde ze.

‘Maar je neemt iets voor me mee, want je kwam hierheen om het te vragen, wat betekent dat je ofwel simpelweg je werk doet ofwel dat je extra aardig doet omdat je opslag wilt.’

‘Koffie halen is niet mijn werk. Wat die opslag betreft, ik zal nooit een verdiende compensatie afslaan, maar in dit geval wilde ik gewoon attent zijn.’ Ze overbrugde de afstand en trok aan de dubbele windsor van mijn stropdas. ‘Je bent het echt verleerd. Moet ik ze allemaal voor je knopen en ze als stroppen in je kast laten hangen, zodat je ze alleen maar om hoeft te doen en aan hoeft te trekken?’ Wat precies was wat ze op dat moment deed.

‘Zou je dat doen?’ Ik kreeg mijn antwoord door een klap tegen de zijkant van mijn hoofd. Mevrouw Price was meer dan een administratieve assistent. Ze was familie. ‘Hé, vergeet niet dat je voor me werkt.’

Ze lachte. ‘Blijf jezelf dat maar wijsmaken. Zelfs je vader geloofde die kletspraat.’ Ze draaide zich om en liep naar de deur. ‘Breng jezelf niet in de problemen terwijl ik weg ben.’

Ik vroeg me af of ze de glinstering in mijn ogen zag, die vertelde dat vergelding onderweg was.

‘Ik denk dat ik wel uit de bajes weet te blijven zolang jij weg

bent.’

Ze vertrok en ik opende mijn nieuwe laptop. Mijn vingers vlogen over het toetsenbord alsof ze het als hun thuis herkenden. Ik was een beetje uit vorm, maar het zou niet lang duren voordat ik mijn vaardigheden weer terug op niveau had. Ik moest mijn techniek zien te verbeteren om Yuri terug te pakken. Hij had me zo veel afgenomen. De klootzaak had drie jaar van mijn leven afgepakt toen hij me bij de FBI verlinkte voor het witwassen van geld... *zijn* geld. Niemand twijfelde eraan dat Yuri verantwoordelijk was voor de dood van onze vader. Voeg daar de aanval op mij in de gevangenis aan toe, wat bijna mijn dood was geworden, en het was niet meer dan logisch dat Yuri Petrenko moest boeten voor zijn daden.

De toetsen tikten onder mijn vingertoppen tot het scherm knipperde. Ik kon mijn ogen niet geloven. Had ze haar computer onbeveiligd voor me achtergelaten? Katya wist toch zeker wel beter dan de deur voor me open te laten staan? Hoewel haar hackervaardigheden niet zo geraffineerd waren als de mijne, had ze wel dergelijke vaardigheden. Ze had het voor elkaar gekregen honderdduizenden dollars van haar vader te gappen voordat hij het had opgemerkt. Dat was de misdaad waardoor ik op Yuri's radar terecht was gekomen.

‘Waar ben je mee bezig, Katya?’ fluisterde ik tegen niemand. Ik nam haar camera over en zoomde in. Ze zat in een paarse jurk op haar bed, haar hoofd in haar handen begraven. Toen ze opkeek, ontsierden strepen uitgelopen mascara haar gezicht en tranen liepen over haar wangen. Dat was niet de Katya die ik kende. Het meisje dat ik kende, zou je villen voordat ze je de kans gaf om haar pijn te doen. Er was veel veranderd sinds ik weg was.

Ik had altijd iets gehad met die knappe, kleine blondine; dat was waarom ik haar niet verraadde tegenover haar vader toen ik had ontdekt dat zij degene was die van hem had gestolen. Dat en het feit dat ze met mijn broer had moeten trouwen. Het was een

overeenkomst die onze families met elkaar verbond en een einde moest maken aan de oorlog tussen twee rivaliserende syndicaten.

Plan B was hoe ze haar diefstal noemde. Ik wist niet goed of het geld was bedoeld om te ontsnappen aan haar leven met Yuri of het huwelijk met mijn broer. Ze heeft nooit van Alex gehouden en hij hield niet van haar, maar er was geen twijfel aan de chemie die er tussen ons was. Iedere keer als we samen waren, knetterde het als een gerafeld snoer. De aantrekkingskracht tussen ons werd sterker met iedere ontmoeting. Het probleem was dat er nooit iets tussen ons zou kunnen zijn, want zij was een Petrenko en de verloofde van mijn broer geweest. Dat veranderde allemaal toen Alex met Faye trouwde en het contract verbrak.

Alsnog zou er tussen ons niets meer kunnen zijn dan wat gerollebol tussen de lakens. Zij was nog altijd een Petrenko en ik was een tweede zoon die haar vader niets te bieden had. In onze wereld waren we twee honden die achter hetzelfde bot aangingen. Hoewel we misschien voor korte periodes in elkaars wereld konden bestaan, zou de een uiteindelijk de ander verslinden.

Ik staaarde enkele minuten naar het scherm en vroeg me af wat deze vrouw tot tranen had gebracht. Toen herinnerde ik me haar opmerking bij het etentje laatst. Ze had gezegd dat ze met Sergei Volkov moest trouwen als ze hem voordien niet had vermoord. Had ze dat gedaan?

Het was simpel zat als ze dichtbij genoeg kon komen. Ik had gehoord dat ze behoorlijk overweg kon met een mes. Voeg daaraan toe dat ze een Petrenko was en het haar dus ongetwijfeld ontbrak aan het medeleven-gen. Ongetwijfeld kon ze met een enkele beweging met een zeer scherp blad een huwelijk vermijden. In het ergste geval deed ze hetzelfde als mijn broer en trouwde ze met iemand anders. Hoewel, dat zou er waarschijnlijk op neer komen dat zij en haar nieuwe echtgenoot één meter tachtig onder de grond zouden komen te liggen.

Ik zoomde uit en nam haar kamer in me op. Er stond een groot bed en een inrichting die ouderwets en over de top was. Was dat haar stijl of was ze simpelweg een gevangene in haar eigen huis?

De deur ging open en ik sloot de computer. Nergens voor nodig om betrappt te worden op spioneren. Toen ik opkeek, bleek het niet mevrouw Price met de koffie te zijn, maar mijn broer Alex.

‘Wil je de stoel terug?’ Hij was de oudste en normaal gesproken degene die het familiebedrijf zou runnen. Het probleem was dat Alex geen enkele passie had voor gokken. Hij hield ervan om vastgoed te ontwikkelen. Hij was altijd op het legale pad gebleven. Ik daarentegen hield van de duistere kant van zaken. Gokken draaide om cijfers en vuisten. Met beide kon ik goed overweg.

Hij nam plaats voor het bureau. ‘Ik kwam alleen even kijken hoe je eerste dag gaat?’ Hij keek naar de deur, waar Sam tegen de deurpost leunde.

Wat bodyguards betrof was Sam goed. Hij leek iedere seconde van de dag te weten waar ik was. Groot zoals zijn broer Tony en daardoor moeilijk over het hoofd te zien. Belachelijk intimiderend, maar toch wist hij zich stil te houden en op de achtergrond te blijven.

‘Blij te zien dat je mijn advies hebt opgevolgd,’ zei Alex.

‘Het is niet alsof je me veel keuze hebt gelaten. Het was ofwel een mannetje inhuren ofwel jou als mijn schaduw moeten tolereren.’

‘Dit gedoe met Yuri is nog niet over.’

Het is nog maar net begonnen. ‘Wat is het plan met Yuri?’ Ik hoopte dat er een plan was, maar diep vanbinnen wist ik dat dat niet het geval was. Het maffialeven was een kwestie van alles of niets. Je kon niet bijna de trekker overhalen en dan de uitkomst krijgen die je wenste.

‘Geen plan. We zijn eruit gestapt. We moeten de wet Yuri aan laten pakken. Wees alleen op je hoede.’

Ik ramde met mijn vuist op het bureau. De pot met pennen viel om en een paar ervan rolden er op de tegelvloer. Sam stapte de kamer in en beoordeelde de situatie voordat hij weer de deur door stapte. 'Je kunt hem niet weg laten komen met wat hij heeft gedaan. Hij heeft onze vader vermoord. Verdomme, hij vermoordde bijna je vrouw en hij heeft een poging gedaan mij te vermoorden. Volgens mijn berekeningen kom ik dan op drie en dat betekent dat hij er is geweest.'

Alex ademde diep in en liet de lucht langzaam ontsnappen. 'Agent Holt is ermee bezig.'

'Juist, en dat is de reden dat zijn zoon Mikhail nu in de bak zit in plaats van Yuri zelf. Hoelang gaan anderen nog boeten voor zijn misdaden? Jezus, zelfs zijn dochter zal een prijs moeten betalen. Weet je ook maar iets over Sergei?' Ik opende mijn computer om de Russische gangster op te zoeken, maar stopte abrupt toen ik naar het scherm keek. Recht voor het scherm zat een bijna naakte Katya. Misschien kwam het doordat ik de afgelopen drie jaar in de bak had gezeten, maar haar kleine met kant bedekte borsten waren perfect. Een schok van bewustzijn trok door me heen en landde tussen mijn benen. Ik had een beurt nodig en snel ook.

'Iets wat je me wilt laten zien?' Mijn broer kwam overeind.

Ik verliet het scherm en typte de naam Sergei Volkov in. Er doken geen foto's op, maar er was veel informatie over de kerel. Met zijn bijnaam de Stier had hij de reputatie zijn zin door te drammen. Hij was snel in rang opgeklommen binnen de Bratva. Er werd beweerd dat hij het meesterbrein was achter het uitschakelen van een complete organisatie in Dublin, Ierland, alleen maar omdat hij de Ieren als minderwaardig beschouwde. Hij was het equivalent van de Russische vereffenaar, alleen had hij niet dezelfde neigingen als Robin Hood. Er werd gezegd dat Sergei kreeg wat hij wilde.

Ik draaide het scherm naar mijn broer. 'Hij is hier en hij is ergens op uit. Katya is slechts een stukje van de puzzel. Zij is zijn